

ולשגס מתחנים ולעשות מעשים כשרים, כדי שהקדוש ברוך הוא יתחזק בהם בצדיקים ובמchnות ובהמנוגים שלו. מה הטעם? משום שהפרו תורה, ולא משפטדים בה בני העולם בראשיתו. אותו סוחר שׂריה מהפר אחראיהם, אמר להם, בבקשה מכם, שאללה אחת ברצוני לדרעת. אמר רבי יוסף, וدائ שׂריה מתקנת לפנינו, שאל את מתקנתה מהות? אמר, הפסיק הזה אם שלא תחן! אמר ר' יוסי, בכמה גוונין מתקנתה למשות או נעשה - התייחסו אמר מה זה למשות לה? אמר רבי יוסף, בכמה גוונין בדרך מתקנת לפנינו; אחד - שׂריה שנימ ועכשו hari אנו שלשה, והשכינה כלולה עפננו. ואחד - שחשבתי שלא היה אלא כמו עז יבש, ואתת רענן כמו זית. ואחד - שיפה שאלת, והוואיל והחמלת את הרבר - אמר.

פתח ואמיר, עת למשות לה' הפרו תורה. עת למשות לה', יש עת ויש עת. (קהלת^ט) עת לאחוב ועת לשנא. עת היא למעלה, שאומה עת היא סוד האמונה. וזה נקראה עת רצון, וזהו שהחביב אדם לאחוב לה' פמי, כמו שגא אמר (דברים^ט) ואהבת את ה' אליה, וכן עת לאחוב, וזהו עת שמחיב האדם לאחוב. ויש עת אחרת שהוא אהוב. ואחרון אל הקדש.

בזמן שיש ישראל משפטדים בתורה ובמצוות התורה, איתה עת סוד בראי. ובזמן שיש ישראל מתחבטים מהתורה, בביבול אותה עת אינה בתוקנה, ולא נמצאת בשלמות ולא באור, ואז עת למשות

ומשוריין ואוכלסין דיליה. מי טעם. בגין דהפרו תורה, ולא משפטדי בה בני עלמא, בדקא יאות.

הזה טיעא דהוה טען אבראייהו, אמר לו זן במתו מניכו, שאלתא חדא בעינא למגdu. אמר רבי יוסף, ודאי ארחה מתקנא קמן, שאיל שאלטה. אמר, הא קרא, אי כתיב יש לעשות, או נעשה, הוה אמיןא הבי. מי עת. ותו, לעשות ליי', לפני יי' אצטריך, מי לעשות ליי'. אמר רבי יוסף, בכמה גוונין ארחה מתקנא קמן. חד, דהוינן פרין, והשפא הא אונן תלטא, ושכינפה אתכלילת בהדרן. וחד דחשיבנא דלא היה אלא באילנא יבשתא, ואנט רעננא ביזתא.吟, דיאות שאלת, והוואיל ושרית מלה, אימא.

פתח ואמיר עת לעשות ליי' הפרו תורה. עת לעשות ליי', אית עת. ואית עת. (קהלת^ט) עת לאחוב ועת לשנא. עת איהו לעילא.

הזה הוא עת, רוז דמהימנותא איהו. ודא אקרי עת רצון, והאי איהו דאתחיב בר נש למסח לויי' תדר, כמה דאת אמר (דברים^ט) ואהבת את יי' אליהך, ועל דא, עת לאחוב, דא איהו עת דאתחיב בר נש לאחוב. ואית עת אבראי, דאייהו רוז דאלhim אחרים, ואתחיב בר נש למשןא ליה, ולא יתmesh לבייה אבראייה, ועל דא עת לשנא, ובגין פך כתיב (ויקרא טז) דבר אל אחרן אחיך ולא יבא בכלל עת אל הקדש. (וחכאי). בזמנא דישראל משפטדי באורייתא, ופקודי אורייתא, ההוא עת רוז דמהימנותא קדישא, מפתחנא בתקונאה, ומתקשṭא בשלימונתא, בדקא יאות. ובזמן דישראל האמונה הקדושה מתקנות בתקוניה ומתקשṭת בשלמות בשלמות מהתורה, בביבול אותה עת אינה בתוקנה, ולא נמצאת בשלמות ולא באור, ואז עת למשות